

Barnen

Det är mitt i sommarlovet men jag tänker på ett barn jag träffade när jag gick över skolgården. Växlade några ord. Ett kort samtal som nästan fick hjärtat att brista. Hur mycket sorg och ängslan ska ett barn behöva bära?

Läste strax därefter en krönika i tidningen Dagen: [Vi kristna krigar om helt fel saker](#). Innehållet drabbade mig. Vad ägnar vi egentligen vår tid och energi till, vi som vill kalla oss kristna? Vi som vill tillhöra kyrkan? Visst kan vi behöva diskutera innehåll och former för våra gudstjänster, visst kan vi behöva diskutera vår verksamhet men vad bryr sig alla barn och unga som far illa om en ny kyrkohandbok? Vad bryr de sig om vilka sånger vi sjunger?

Och alla andra som lider, vad bryr de sig om?

Törs man till och med ställa frågan: Bryr sig Gud alls om allt det vi ägnar så mycket möda åt av yttre ting?

Gud bryr sig om barnen. De små. De som ingen annan bryr sig om. De stora som känner sig små. De som blir små och obetydliga i andras dömande blickar.

Mark. 10:13-14 *Folk kom till honom med barn för att han skulle*

röra vid dem. Men lärjungarna visade bort dem. När Jesus såg det blev han förargad och sade: "Låt barnen komma hit till mig och hindra dem inte: Guds rike tillhör sådana som de. Sannerligen, den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in.

Jesus blev faktiskt upprörd när lärjungarna ville hindra barnen att komma till honom!

I Gamla testamentet beskrivs barnoffer som något som framkallar Guds vrede mer än något annat. Den yttersta ondskan i att offra barn för sin egen framgångs skull. För sitt eget välmåendes skull.

På vilket sätt offras barn idag?

På vilket sätt offras människor?

Gud själv kom till jorden som ett barn. Utlämnad till människors vård och omsorg. En svindlade tanke att Gud varit ett verkligt barn. Lekt, busat, slagit sig, allt det som barn gör.

Han vet hur det känns att vara barn.

Han vet hur det känns att vara vuxen.

Han vet hur det känns att vara människa.

Heb 4:15 Vi har inte en överstepräst som är oförmögen att känna med oss i våra svagheter, utan en som har prövats på alla sätt och varit som vi men utan synd.

Vill vi följa hans exempel, låta hans barmhärtighet prägla våra handlingar?

De flesta av oss har saker som tar vår tid och våra pengar i anspråk. Vad kan jag offra för att hjälpa någon annan?

Istället för att tänka att det är så lite jag kan göra.

Istället för att hålla så hårt i det som jag tycker är mitt.

För den som får hjälp kan det betyda själva livet.

Kanske betyder det livet också för den som delar med sig.

Tänker på strofen i psalm 90: "Låser du om dig kvävs och förtvinar du".

Jag tror att man kan låsa om sig som enskild. Man kan låsa om sig som grupp. Man kan låsa om sig som nation.

Livet förtvinar. Den friska luften stängs ute.

Vilken luft vill vi andas?

*"Blott i det öppna har du en möjlighet.
Låser du om dig kvävs och förtvinar du.
Ut i det fria skall du med Herren gå.
Kraften fullkomnas mitt i din svaghet då.*

*Leva i världen omvänd till verklighet,
vänd mot Guds framtid, följd av hans trofasthet.
Mörkret du möter aldrig i ensamhet.
Blott i det öppna ligger din möjlighet."*